

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/315/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211217978
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7211217978.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803 proti žalovanému D. Z., U., U. X za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane žalovaného Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778 o zaplatenie 454,01 eur s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k.36 C/68/2012-75 zo dňa 13. júna 2012 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil, vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalobcovi vracia súdny poplatok 20,37 eur, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava po doručení právoplatného uznesenia.

Zastavenie konania odôvodnil ust. § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. a vrátenie súdneho poplatku § 11 ods. 3, 4, 6, 9 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Rozhodnutie o trovách odôvodnil ust. § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania i napriek tomu, že by vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval na strane žalovaného podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. vo všeobecnosti nárok na ich nahradenie mal vzniknúť. Z dôvod hodný osobitného zreteľa považoval neúčelnosť zastúpenie vedľajšieho účastníka, pretože tento ako subjekt zriadený na ochranu práv spotrebiteľa podľa zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa musí byť sám dostatočne spôsobilý na svoje zastupovanie v konaní. Nespochybnil zákonné oprávnenie vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastúpiť, avšak s poukazom na skutočnosť, že vedľajší účastník sa vo väčšom množstve obdobných sporov nechal zastúpiť advokátom, pričom problematika sporu je takmer totožná, prijal záver, že takéto zastúpenie je neúčelné a v konečnom dôsledku má za následok neprimerané zvyšovanie trov.

Vo včas podanom odvolaní žiadal vedľajší účastník výrok o trovách konania zmeniť tak, že sa mu prizná náhrada trov celého konania spolu vo výške 122,05 eur. Uviedol, že rozhodnutie súdu o náhrade trov konania, ktoré odôvodnil ust. § 146 ods. 2 veta prvá v spojení s § 150 O.s.p. vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia a že z odôvodnenia nadobudol dojem, že súd nedoceňuje potrebu ochrany spotrebiteľov v SR a ochranu záujmov združení a úlohu súdov pri tejto ochrane. Citoval čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a poukázal na skutočnosť, že je neziskovou organizáciou s nedostatočným priestorovým, materiálnym, personálnym vybavením, ktorej bola za posledné dva roky poskytnutá dotácia 4.000 eur

(z toho bolo vyplatených 1.000,- eur). Totiž žiadna norma nebráni tomu, aby využívala služby ochotných advokátov, pričom podľa jeho názoru by mala byť spolupráca združenia s advokátmi štátom a jeho orgánmi podporovaná, lebo v konečnom dôsledku odbreňuje štát. V tejto súvislosti zdôraznil, že nie on určuje počty spotrebiteľských vecí na súdoch jeho vstupmi, ale vymáhačské a dodávateľské organizácie, ktoré podávajú žaloby, že nie on je príčinou, ale len následkom príčiny, že môže vstúpiť len do konania, ktoré niekto začal a že okresný súd sa vo vzťahu k žalobcovi nepozastavuje nad tým, že vstupuje do desaťtisícov sporov podávaním typovo rovnakých žalôb, pričom mu priznáva náhradu trov konania za premlčané nároky obsahujúce aj plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, neplatných pokút, poplatkov a sankčných mechanizmov. Na mieste je preto otázka, prečo sa okresný súd nepozastavuje nad tým, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávky žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok, ako predmetom svojej činnosti a prečo sa táto inkasná spoločnosť, patriaca k najväčším v EÚ, ktorá podľa svojej internetovej stránky zamestnáva len na Slovensku 210 zamestnancov, dáva zastupovať silnou špecializovanou advokátskou kanceláriou, proti slabým spotrebiteľom a prečo okresnému súdu u žalobcu nevádi, že tak robí, napriek tomu, že vykonáva svoj predmet činnosti, ale u vedľajšieho účastníka to prekáža. Ďalšou otázkou je, čo je cieľom skupovania pohľadávok žalobcom a čo je cieľom právneho zastúpenia žalobcu advokátom a prečo sa toto zastupovanie okresnému súdu nevidí neúčelné, ale ako neúčelné okresný súd vidí to, že sa združeniu s pomocou advokáta podarí dosiahnuť zastavenie konania a zachrániť spotrebiteľa. Uviedol, že okresné sudy dlhodobo vybavovali spotrebiteľskú agendu vydávaním platobných rozkazov, a to v drivej väčšine v rozpore s § 172 ods. 9 O.s.p., prípadne rozsudkami pre zmeškanie, v rozpore s § 153 b ods. 5, písm. d) O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že v súdnej veci žalobca zaviniel zastavenie konania by podľa jeho názoru nemali byť pochybnosti o tom, že by mal súd priznať náhradu trov konania podľa ust. § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. a že nemal by aplikovať §150 O.s.p., keďže neexistujú výnimočné okolnosti hodné osobitného zreteľa. Tvrdil ďalej, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc vyplýva z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, že ESĽP toto právo vo svojich rozhodnutiach opakovane zaraďuje medzi základné práva, že on ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“, že jeho vstupom do konania sa zrazu žalobca ocitol v postavení, v ktorom našiel rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokázali náležite brániť, pričom prax potvrdzuje že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, keďže neinformovaný a rezignovaný spotrebiteľ nevyhľadá ani advokáta ak áno tak len výnimočne (k postaveniu združenia ako vedľajšieho účastníka dal do pozornosti najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár-I.diel,2.Vydanie 2012, autorov Števek/Ficová a kol. Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C. H. Beck, str. 327 -331). Uviedol, že spotrebiteľ bol v súdnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity, že jeho účasť v konaní je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu na ktorý bol založený, že prax potvrdzuje, že sociálne a vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijme akékoľvek rozhodnutie, že sa nevie sám brániť a na advokát nemá. Zdôraznil, že svojou činnosťou naplňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov, ako už na to poukázal (čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ, príslušne smernice EÚ a rozsudky Súdného dvora EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zákon o ochrane spotrebiteľa), že pri naplňaní týchto cieľov je odkázaný na právne služby lebo až na jednu výnimku (jedna členka je právnička, ktorá sa výkonom povolania nezaobera) jeho členmi nie sú právnici a podľa jeho skúsenosti s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch vzhľadom na množstvo vecí sa bez pomoci právnikov nezaobíde. Podotkol, že podľa jeho názoru, by na jeho práve na náhradu trov konania nič nezmenila ani skutočnosť, ak by mal právnikov všetkých členov a že ak má svoje právo na zastupovanie advokátom, na naplňanie svojich cieľov pri ochrane spotrebiteľov v praxi realizovať, je nepochybne potrebné, aby mu sudy priznávali náhradu trov konania, tam kde mu na náhradu trov konania vznikli podmienky, lebo ak sudy tak konať nebudú zabránia mu, ako neziskovej organizácii v pokračovaní v činnosti, čo by nemalo byť cieľom súdov - to je cieľom vymáhačských a organizácii a dodávateľov- preto by súd nemal podporovať hospodárske záujmy dodávateľov, ale spotrebiteľov a práva združenia, v súvislosti s týmto tvrdením opätovne poukázal na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a dal do pozornosti rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C- 279/09, z ktorého vyplýva že má právo na advokáta a aj na náhradu trov konania. Do pozornosti dal aj novelizované znenie § 137 O.s.p., podľa ktorého trovy konania sú, okrem iného náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať podľa osobitného predpisu a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát a teda názor okresného súdu je v rozpore so znením § 137 O.s.p. Nemohol sa zbaviť dojmu, že úvahy okresného súdu o jeho činnosti a jeho zastúpení, vedú v konečnom dôsledku objektívne k ochrane hospodárskych záujmom vymáhačských a dodávateľských organizácii, lebo tie veľmi rýchlo pochopia, že naďalej môžu

masovo uplatňovať premlčané pohľadávky, majúce pôvod v neprijateľných zmluvných podmienkach, nekalých obchodných praktikách, úžerných úrokoch a nezákonných sankčných mechanizmoch, že im ostáva len vyčkať, či do konania vstúpi alebo nie, lebo ak do konania vstúpi a vznesie námietku premlčania, zoberie žalobu späť, bez rizika, že bude vznášať náhradu trov konania a ak do konania nevstúpi, spotrebiteľ sa sám v drvivej väčšine prípadov brániť nebude, súd na premlčanie z úradnej moci neprihliadne, nárok žalobcovi prizná a v tej istej veci, v ktorej by súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, pri zastavení konania, prizná náhradu trov konania žalobcovi a to aj za úkon, ktorý už mnoho rokov nemá v advokátskej tarife oporu a ktorý ani nie je uskutočňovaný v rámci súdneho konania, a to „ písomné podanie protistrane -pokus o zmier“, ako je to aj v tomto prípade. Ako podstatný považoval zdôraznil fakt, že žalobca neuplatňuje premlčané nároky náhodne, ale masovo, hromadne a účelovo, preto je ďalšou otázkou, prečo tak robí po uplynutí niekoľkých rokov po splatnosti, keď veľká časť spotrebiteľov, zo sociálne slabých vrstiev už nedisponuje ani zmluvami, ani dokladmi o zaplatení, čo sťažuje obranu proti žalobám, s čím žalobcovia počítajú a že mnohokrát postačuje už samotný jeho vstup do konania, aby žalobca žalobu, ktorou uplatnil proti spotrebiteľovi premlčané nároky, túto zobral späť, lebo si je vedomý toho, že vznesie námietku premlčania a že bez jeho účasti by tak neurobil, lebo námietka premlčania by až na ojedinelé výnimky nehrozila a súd by ju na ňu z úradnej moci neprihliadol. Podotkol, že je s právnymi službami svojho zástupcu spokojný a že dúfa, že súdu neprekáža, že jeho zástupca, ktorý sa výkonom advokácie živí, očakáva od neho za svoju prácu odmenu a teda on jej náhradu. Podľa jeho názoru, nie je túto prospešnú činnosť jeho právny zástupca povinný vykonávať dlhodobo bezplatne, na rozdiel od zástupcov vymáhačských organizácií a dodávateľov, ktorým súdy, stále v drvivej väčšine prípadov náhradu trov konania priznávajú. Ďalej tvrdil, že je nesporné, že vzhľadom na rozsah agendy a jej právnu variabilitu, sa bez právneho zast. nezaobíde a že je evidentné, že nemá snahu o žiadne navyšovanie trov konania. Podotkol, že podľa jeho názoru, by malo byť všeobecným celospoločenským cieľom a aj záujmom, ku ktorému by mali prispieť aj súdy, aby sa predmetná spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení a aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát, aby sa týmto spôsobom sa čo najskôr táto agenda zredukovala na minimum, aby dodávatelia prestali skúšať a prestali podávať žaloby odsúdené dopredu na neúspech, avšak ak neriskujú ani len náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej. Ďalej, že ďalší vývoj, tak ako sa vyvíja aj spotrebiteľské právo, závisí od toho, či bude môcť svoju činnosť efektívne s pomocou advokátov rozširovať, a to len za predpokladu, že mu v úspešných konaniach budú priznávané náhrady trov konania a vyhrá rezignovaný a zbedačený spotrebiteľ, alebo mu náhrady trov konania priznávané nebudú a svoju hromadnú a najefektívnejšiu pomoc spotrebiteľov bude musieť ukončiť a dodávateľské a vymáhačské organizácie vyhrajú a nič im nebude brániť naďalej v uplatňovaní premlčaných pohľadávok, pozostávajúcich nielen z istiny, ale aj nemorálnych úrokov z úverov, neplatných sankčných mechanizmov a to dokonca aj pri odstúpeniach od zmluvy, keď je nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako tomu bolo pred jeho vstupom do konaní a ako je tomu aj v súčasnosti na súdoch, do konaní na ktorých doposiaľ z finančných a kapacitných dôvodov nemohol vstúpiť. Tvrdil, že jeho cieľom je, aby aj advokáti zistili, že ak sa budú v spolupráci so združeniami venovať hromadne spotrebiteľskému právu, tak neskrachujú z dôvodu, že súdy nepriznávajú združeniu náhradu trov konania ani v úspešných konaniach, že len tak sa bude možné, celoplošne s nečestnosťami a nemorálnosťami v spotrebiteľskom práve, vyporiadať, ďalej že vzhľadom na státisíce spotrebiteľských sporov na súdoch SR a enormné personálne, technické a finančné náklady, ktoré zatiaľ za neho znášajú jeho zástupcovia pri jeho zastupovaní, sa preto nedomnieval, že nie je na mieste konštatovanie okresného súdu, že ak využil na zastupovanie advokáta, tak nie je možné považovať za účelné vynaložené náklady pre účely náhrady trov konania, práve naopak, nielenže tieto náklady sú účelné, čoho dôkazom sú výsledky konaní, ako je toto, ale sú nevyhnutné na umožnenie pokračovania v jeho najefektívnejšej činnosti pri ochrane spotrebiteľov, preto mu ostáva veriť, že túto jeho efektívnu činnosť, súdy SR, cez inštitút náhrady trov konania nezablokujú. Zdôraznil, že jeho činnosť musí a objektívne môže, predovšetkým spočívať v organizačnej a celkovej manažérskej činnosti a aj do budúca je jeho zámerom výkon tejto svojej činnosti realizovať v súdnych konaniach, predovšetkým prostredníctvom advokátov, čo je v prvom rade ich doménou a vzhľadom na počet súdov aj jedinou reálne možnou alternatívou. Záverom poukázal na rozhodovaciu činnosť slovenských súdov, ktorá sa týka problematiky náhrady trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi a pre prípad, vzhľadom na postoj okresného súdu pri výklade unijných noriem v otázke práva vedľajšieho účastníka, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľa, zastúpené advokátom a v prípade úspechu, práva na náhradu trov konania, navrhol prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach: 1. Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 v spojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ, treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného

práva, ktorá označuje právne zastúpenie združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné, napriek tomu, že po vstupe do konania zbral dodávateľ žalobu späť, 2. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod právom Združení podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania, 3. či čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods.1 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať tak, že združeniu patrí náhrada trov za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky, podľa čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa smernice Rady 2005/29/ES a ak odpoveď bude taká, že združeniu patrí náhrada trov konania, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom, po vznesení námietky premlčania , 4. či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského O. s. p. odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje a 5. či je porušené základné právo spotrebiteľa a združenia na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo združeniu napriek ich úspechu v súdnom konaní a pritom sa nevyporiada s odlišnými rozhodnutiami v porovnateľných veciach, ktoré boli súdu predložené a ktoré sú zjavne právne odlišne odôvodnené.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu s poukazom na ust. § 93, § 137 §142, § 146, § 150 O.s.p. uviedol, sa stotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, keďže v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva (uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 6 Co/141/2012). Poukázal na skutočnosť, že cieľom Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.), zastupovanie spotrebiteľov v občiansko súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O.s.p). Tvrdil, že nevidí význam v pr. zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, taktiež spochybnil nutnosť a účelnosť vynaloženia trov pr. zastúpenia vedľajšieho účastníka a záver, že jeho pr. zástupca vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia (poukázal na obdobný názor vyslovený Okresným súdom Nitra v rozhodnutí sp. zn. 25 C/58/2012). Zastával preto názor, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta (splnomocniť ho na zastupovanie v tisíckach sporoch, do ktorých hromadne vstupuje) musí trovy pr. zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, lebo v opačnom prípade by jeho konanie vytváralo dojem účelovosti, v súvislosti s týmto svojim tvrdením poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp zn. 5 Co/26/2012 a sp. zn. 3 Cob/259/2011 z ktorých citoval. Uviedol ďalej, že účelom právneho zastúpenia je predovšetkým zastupovanie záujmov klienta, avšak v danom prípade možno konštatovať, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nevhodné, keďže združenie sa samo prezentuje, reflektujúc k jeho stanovám, ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania a preto skutočnosť, že združenie samo bez právneho zast. vystupuje na strane žalobcu spolu občanmi Slovenskej republiky vo viacerých sporoch na ochranu spotrebiteľov, prípadne občanov Slovenskej republiky v týchto sporoch samo zastupuje, potvrdzuje, že právne zast. vedľajšieho účastníka je v predmetom spore nevhodné. Vzhľadom k tomu, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho pr. zastúpenia došlo k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania súd by mal podľa jeho názoru, na uvedené skutočnosti prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať, v tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutí, sp. zn. 13 Co/105/2012, sp. zn. 16 Co/100/2012, ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co/36/2012 a sp. zn. 13 Co/35/2012 a nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03. Tvrdil, že vyjadrenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka (ďalej len VÚ) v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach (len vpisovanie do kontextu) (rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13C/14/2012, Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/303/2011, Krajského súdu Košice sp. zn. 6 Co/141/2012, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17 Co/91/2012, Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7C/77/2011). Podotkol, že hoci vedľajší účastník s dôvodnosťou priznania trov poukazuje

na § 137 O.s.p. a ust. Charty základných práv Európskej únie ako aj rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, tým že združenie žalovaného v konaní nezastupuje (citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co/40/2012) nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať týmto ust., nakoľko toto priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv Európskej únie ako aj rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré poukázal vedľajší účastník sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa a teda žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, žeby sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľovi poskytovali priamo právnické osoby. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania, ďalej, že v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci a teda priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu a poukázal na fakt, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor Európskej únie ohľadne nároku združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania možno nadobudnúť skôr dojem ochrany najmä svojich záujmov, a preto považuje tento návrh VÚ za nedôvodný, účelový, nakoľko posudzovanie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu.

Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu, vedľajší účastník potom zotrval na svojich tvrdeniach podaných v odvolaní bez uvedení nových pre rozhodnutie odvolacieho súdu významných skutočností.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom (ako prevzatie zastúpenia a vyjadrenie vo veci) nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl. 47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojím zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené

jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup VÚ do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ VÚ, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa (na pojednávaní sa VÚ nezúčastnil).

Návrhu VÚ na prerušenie konania s požiadanie Súdneho dvora EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach nebolo možné vyhovieť.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré Súdny dvor položí, ako aj to, či sú splnené predpoklady, za splnenia ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvoru. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajú viaceré výnimky z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, konkrétne ak a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej, b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte clair“) alebo ak c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“). V prípade ak sú tieto podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé, o. i. aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor. V prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieového práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu únieového práva (pozri aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 10/2010 z 10.1.2011).

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.